

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα πέντε,
τò Κουβέρνο πάει πρώμα με πονέντε.

Ό Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω εξουσία — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τους άνέχομαι
κι' δολφύλλα κι' άν κρατής — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θα έχουμα τρυτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα
κι' άς την δίνη όποιος θέλει — ειθ' άλλέως δέν μας μέλει.

Μηνός Αυγούστου τρίτη... τί πλούτος 'στην πατρίδα!
ό ήλιος ώρα ώρα ξηραίνει την σταφίδα.

Ποῦντο ογδοηκοστό
εις τὰ χέρια μου βαστώ.

Χατζηπέτρου σερενάδα
με μεγάλη φαρμακάδα.

'Απάνω εις την ώρα που ήμουν για ταξείδι
και είχα δέση όλα τὰ ρούχα μου σέ μπόγο,
κακόν ό Δεληγιάννης μου έπαιξε παιχνίδι,
χωρίς καμμιά αιτία χωρίς κανένα λόγο.
Κι' ό βασιλεύς ό φίλος άναλωρεί 'στά ζένα,
χωρίς να παραλάβη για συντροφιά κι' έμένα.

"Ω! τί να κάνη τάχα;... που άραγε να τρέχη;
Ίσως αρχίζει τώρα τὰ χλιαρά λουτρά...
άλλ' άραγε 'στο νου τον τον Χατζηπέτρο έχει,
που με παλμούς καρδίας τής ώρας του μετροῦ;
με ποιόν ν' άδειάζη τώρα μπουτίλιας του Βορδώ;
ώ! άς 'μπορούσα 'λίγο τον βασιληά να 'δώ.

Και τώρα εις τ' 'Ανάπλι, μακρὰ κι' άπ' την 'Αθήνα
έγω των 'Ανακτόρων τò μοναχò καμάρι,
χωρίς χορούς, σουπέδες και τὰ καλά εκείνα!..
λοιπόν τον Δεληγιάννη ό διάβολος άς πάρη!..
Παραπολύ αλήθεια έσήκωσε τή μύτη
και χώνεται και μέσα 'στοῦ βασιληά τò σπῆτι.

Μα τί να κάνη τάχα και τής Αύλης τ' άσκέρι,
ή καμαριέραις όλαις και όλα τὰ παιδιά;...
ώ! ναι! κι' άν τὰ παπούτσια μου έδωσαν 'στο χέρι,
δλους έγω τους έχω έδώ μέσ' στην καρδιά.
Ποτέ δέν τους ξεχάνω, μου είναι πάντα φίλοι;
κι' αυτό τò λεοντάρι του κήπου και οι σκύλοι.

Αυτός ό Δεληγιάννης ποτέ να μη 'μπορέση
να δείξη έως τώρα πώς δέν στερείται νου;...
και τάχα ποιός ειξεύρει άν δέν με μεταθέση
κατόπιν 'στά Τζουμέρκα ή και 'στη Λεπενού,
με τον σκοπόν να γίνω μέσα σ' αυτόν τον τόπον
θύμα οίκτρων εκείνων των φοβερών κωνόπων;

'Αλλ' όμως δέν θα τύχη καμμιά φορά και πάλι
διαγγελεύς σαν πρώτα να γίνω τής Αύλης;
εί τότε συμφορά σου, κύρ Θιδωρή, μεγάλη!
ποτέ σου δέν θα πάρης διάλυσι βουλή;
'Στ' αυτιά του βασιλέως θα γίνωμαι κουνούπι
και όλο διαλύσεις θα δίνη 'στον Τρικούση.

'Α! μοῦρχεται να σκάσω αλήθεια καμμιά ώρα,
σαν σκέπτομαι πώς λείπει μακρὰν ό βασιλεύς
και μένω έγω μόνος 'στη ζέστη και 'στην ψώρα,
χωρίς να ήμαι πλέον χουσός διαγγελεύς.
Εις τὰ λουτρά του Κάρολβαδ ό βασιλεύς κι' έγω;
'στο Παλαμῆδι μέσα τò μπόι μου λυγώ.

Καυμένη Δεληγιάννη, τί έχεις να τραβήξω;
θα στέκωσαι 'μπροστά μου θεός χωρίς καπέλο,
δέν θα τολμῆς άνόμη οὐδέ να ξεροβήξω
κι' ούτε χορού προσκλήσεις ποτέ μου θα σου στέλλω
να μάθης να μην παίζης με τους διαγγελεύς,
ή πάρης ή δέν πάρης διάλυσι βουλής.

